

เรื่องแปลก...พิมพวดิ โหสกุล ...หนูน้อยระลึกชาติ (พร้อมชมคลิป)

นำเสนอเมื่อ : 14 พ.ย. 2552

พิมพวดิ โหสกุล หนูน้อยระลึกชาติ

หลังจากรายการ "ตีสิบ" หยิบยกเอาเรื่องการระลึกชาติของ "นายแพทย์อาจินต์ บุญเขตต์" อดีตแพทย์ผู้อำนวยการ โรงพยาบาลวชิระ จังหวัดภูเก็ต บิดาของ เด็กหญิงพิมพวดิ โหสกุล ในอดีตชาติ และได้กลับมาเกิดใหม่ในชาตินี้และได้เสียชีวิตตั้งแต่เยาว์ แต่วิญญาณของ พิมพวดิ โหสกุล ไม่ได้ไปเกิดในภพใหม่ ยังคงเฝ้าวนเวียนอยู่ในโลกทิพย์ และวิญญาณของเธอได้มาช่วย "นายแพทย์อาจินต์ บุญเขตต์" บิดาเมื่อชาติที่แล้ว เมื่อครั้งต้องผ่าตัดประสาทสมอง ซึ่งต้องทนทุกข์ทรมานมานานกว่า 10 ปี...มานำเสนอ ทำให้หลาย ๆ คนยังคงกังขา พร้อม ๆ กับอยากทราบว่าแท้จริงแล้ว "พิมพวดิ โหสกุล" หรือลูกสาวของ หมออาจินต์ มีตัวตนหรือเปล่า และเป็นใครมาจากไหน วันนี้กระปุกดอทคอมจะพาไปค้นหาคำตอบกันคะ...

พิมพวดิ โหสกุล ในชาตินี้ได้มาเกิดในครอบครัวของตระกูลโหสกุล เมื่อวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2493 บิดาคือ นายเสียง โหสกุล และ มารดานางสมพร พัฒนวิบูลย์ โดยมีพี่น้องรวมกัน 5 คน คือ นายเสรี โหสกุล, นายวัฒนา โหสกุล, นายถาวร โหสกุล, นายวันชัย โหสกุล และ เด็กหญิงพิมพวดิ โหสกุล โดย พิมพวดิ โหสกุล บุตรสาวคนเล็กเป็นที่รักของทุกคนในครอบครัว เนื่องจากที่ผ่านมารอบครัวโหสกุลมีแต่ลูกผู้ชาย เมื่อใดน้องสาวมาหนึ่งคน ทำให้ใคร ๆ ต่างก็รักและเอ็นดู พิมพวดิ โหสกุล แต่แล้วเหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เมื่อ พิมพวดิ โหสกุล ป่วยเป็นไขเลือดออก จนต้องเข้าไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลศิริราช และได้เสียชีวิตในวันที่ 2 กรกฎาคม พ.ศ. 2502 ซึ่งสร้างความโศกเศร้าเสียใจให้แก่ครอบครัวโหสกุลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะ นายเสียง และ นางสมพร เพราะถือเป็นลูกสาวคนเดียวในบาน และจากไปตั้งแต่อายุน้อย คืออายุได้เพียง 9 ปี 9 เดือน นายเสียงถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ เห็นรูปของ พิมพวดิ โหสกุล ลูกสาวสุดที่รักคราวใดเป็นต้องร้องไห้ หรือถ้าหากใครเผลอเอ่ยถึง พิมพวดิ โหสกุล ที่ไรก็เป็นต้องร้องไห้ทุกครั้งไป

พลับพลาพิมพวดิ ที่คุณเสียง โหสกุล ผู้เป็นบิดา สร้างเป็นอนุสรณ์แห่งความรัก - อาลัย บุตรี

ด้วยความรักและอาลัยที่มีต่อ พิมพวดิ โหสกุล ลูกสาวเพียงคนเดียว ทำให้ นายเสียง เกิดความคิดที่จะต้องสร้างถาวรวัตถุขึ้นเป็นอนุสรณ์ จึงได้ไปเช่าเช่าประคองสมเด็จพระสังฆราช (จวน อุฏฐายี) เจ้าอาวาสวัดมกุฏกษัตริยาราม (ในขณะนั้น) กราบทูลว่ามีความประสงค์จะหาที่ในบริเวณวัดที่เหมาะสม ๆ สร้างศาลาสกหลักหนึ่ง เพื่อเป็นอนุสรณ์ให้ พิมพวดิ โหสกุล ลูกสาว และถวายวัดไว้สำหรับตั้งศพของบรรดาญาติโยมทั่วไป ซึ่งท่านก็ได้ให้การสนับสนุน โดยทรงอนุญาตให้หรือภูที่หลังหนึ่ง ที่ตั้งอยู่ข้างอาคารสำนักงานผลประโยชน์ของวัดเป็นสถานที่ก่อสร้างศาลาแล้วเสร็จปี พ.ศ.2504

โดยใช้ชื่อว่า **"พลับพลาพิมพวดิ"** ซึ่งด้านในได้ตั้งรูปถ่ายของ พิมพวดิ โสกุล บุตรสาวสุดที่รัก พร้อมพานพุ่ม และเครื่องบูชาเอาไว้อย่าง และนับตั้งแต่นั้นมาบรรดาญาติ ๆ พี่น้องของตระกูล "โสกุล" จะรวมกันไปทำบุญให้ พิมพวดิ โสกุล น้องสาวคนสุดท้ายเป็นประจำปีละ 2 ครั้ง คือ ทุกวันที่ 25 ตุลาคม ซึ่งเป็นวันคล้ายวันเกิด และทุกวันที่ 2 กรกฎาคม ซึ่งเป็นวันคล้ายวันที่เด็กหญิงพิมพวดิเสียชีวิต

สำหรับเรื่องราวที่ พิมพวดิ โสกุล เกี่ยวข้องกับนายแพทย์อาจินต์ นั้น นายแพทย์อาจินต์ กล่าวว่า เรื่องดังกล่าวเกิดขึ้นกับตัวผมเอง โดยเมื่อราวปลายปี 2529 คาบเกี่ยวถึง วันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. 2530 เมื่อครั้งที่ได้จัดคณะท่องเที่ยวผู้สูงอายุไปพักผ่อนทางเหนือ ผมก็ป่วยด้วยโรคปวดประสาทสมองเส้นที่ห้า (ประสาทสมองมี 12 คู่) เริ่มเป็นมาตั้งแต่วัยรุ่น โดยมีอาการปวดประสาทตามขวูดั้งแต่เบาตาขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม ปวดอยู่ซีกเดียว ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มแน่นอายุยังน้อย อาการก็ไม่ค่อยทรมาณรุนแรงมากนัก กินยาแก้ปวดแรง ๆ ก็พอบรรเทาไปได้ แต่พอปี พ.ศ.2504 ผมเป็นเกิดปวดมากจนทนไม่ไหว ต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช แต่ก็ไม่หาย แพทย์จึงรับตัวไว้เพื่อตรวจละเอียด และรักษาที่ตึกวิบูลลักษณ์ ชั้นล่าง (ห้องที่เทาไทรก็จำไม่ได้เสียแล้ว) โดยได้รับการดูแลเยียวยารักษาอย่างดี แต่อาการปวดประสาทก็รุนแรงมาก แทบจะผูกคอตายไปหลายหน

คืนหนึ่งเวลาประมาณสองทุ่มเศษ ๆ โรคปวดประสาทอาการกำเริบอีก พยายามให้กินยาและฉีดยาตามแพทย์สั่งไว้ แต่อาการก็ไม่หายปวด ผมนอนหลับตา เอามือกุมขมับข้างที่ปวด แล้วก็ภาวนาบริกรรม พุทโธ ๆ ๆ ๆ ทำอาปานุสสติ ไปเรื่อย ๆ พอสงบ ประมาณสามทุ่มเศษ ๆ ก็หลับตาเห็นเด็กหญิงคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างเตียง จึงลืมหูละลอมถามภรรยาและพยาบาลพิเศษที่เฝ้าอยู่สองคนนี้ว่า "ใครมา?" ได้รับคำตอบว่า "ติกแล้ว...ไม่มีใครมาหรอก" จากนั้นผมก็หลับตาเขาสมาธิต่อ พอสักครู่ก็เห็นชัดว่ามีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง รูปร่างอ้วน มายืนอยู่ข้างเตียง ผมจึงเอ่ยปากออกถามว่า "หนูเป็นใครมาทำไมที่นี่" (พูดออกมาดัง ๆ เพื่อให้ภรรยาและพยาบาลได้ยิน) ภรรยาก็มาเขาาแขนแล้วพูดว่า "เธอนี่อยู่ที่นี่ ๆ" ก็คงคิดว่าผมคงป่วยมากจนเพ้อ แต่ผมก็บอกว่า **"ไม่ได้เพ้อหรือเสียสติอะไรหรอก แต่วา...มีใครเห็นไหม?"** มีเด็กมานั่งอยู่ข้างเตียงนี้ สองคนนั้นตอบว่า "ไม่มีใคร" แต่ผมก็ยังข้องใจ เพราะหนูคนนั้นยังนั่งอยู่อย่างสงบเสงี่ยม!

ก็เลยพูดออกมาดัง ๆ ว่า "จะคุยกับหนูคนนี้นะ ช่วยจุด ๆ จ้า ๆ ไว้ด้วย" แล้วผมก็ถามด้วยเสียงดัง ๆ ว่า "หนูเป็นใคร...มาทำไมในห้องนี้?" แม่หนูตอบว่า "หนูเคยป่วยในห้องนี้ และตายในห้องนี้เมื่อประมาณสองปีมาแล้ว" ผมก็ถามต่อว่า "เออ! หนูเคยมาป่วยที่ห้องนี้ หนูเป็นอะไรตาย?" หนูน้อยตอบว่า "ป่วยด้วยโรคอ้วนตายคะ" ภรรยาและพยาบาลช่วยกันจذبใจ... "หนูเป็นลูกหลานใครกันจ๊ะ?"... "ตาหนูเป็นหลานเจ้าคุณอัครราชทรงสิริคะ" ผมทบทวนคำพูดดัง ๆ ทุกคำ เพื่อให้ผู้ที่กำลังฟังได้ยินด้วย แล้วถามต่อว่า "หนูมานี่มีความประสงค์อะไรจ๊ะ" .."หนูมีเพื่อนคนหนึ่ง เขาเสียชีวิตเมื่อปีหลายที่ติกติก เขาบอกว่าเขาเป็นลูกคุณอาเมื่อชาติที่แล้ว เขาอยากจะมาหา และมาช่วยคุณอาให้หายป่วยจากโรคนี้ เขาให้หนูมาบอกคุณอาก่อนคะ" จากนั้นผมก็ลุกขึ้นนั่ง เล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ภรรยา กับพยาบาลฟัง...พยาบาลคนนั้น ตื่นเตนมาก พลาบบอกว่า ที่ติกนี้และห้องนี้ เมื่อประมาณปี 2502 มีเด็กผู้หญิงถึงแก่กรรมที่ติกนี้

จากนั้นผมก็เข้านอน โดยไม่ลืมหูละลอม พุทโธ ๆ ๆ ไปด้วย ต่อมาประมาณห้าทุ่ม ผมก็ปวดประสาทอย่างรุนแรง จึงตื่นขึ้นมาและผมก็ได้ยินเสียงแว่ว ๆ ที่หูว่า "เธอ! พอเธอนอนอยู่แล้วยังไง...เขามาสิ" ผมลืมหูละลอมก็ไม่ได้เห็นมีอะไร แต่พอหลับตาก็ได้ยินเสียงขึ้นมามีอีกว่า "เขามาสิ เขามาเถอะ!" ผมลืมหูละลอมก็ ที่นี้เห็นเด็กสองคนเขามาขึ้นข้างเตียงผม คนหนึ่งอ้วนคนเกา อีกคนหนึ่งอยู่ในวัย 12 ขวบ หนวดตาหูรักนาเอ็นดู เธอเดินมาข้างเตียงผมแล้วพูดว่า "พอ! หนูมาช่วยพ่อ" ผมจึงเรียกภรรยาและนางพยาบาลให้ตื่น แล้วถามว่า "เห็นเด็กผู้หญิงสองคนตรงนี้ไหม เด็ก ๆ มาขึ้นอยู่ที่นี้แะนะ!" พยาบาลเปิดไฟในห้องสว่างพริบ แล้วบอกว่า "ไม่เห็นมีใครมาซึกคนนี่คะ?" ผมจึงตอบไปว่า "มีสิ มีแม่หนูสองคนมาเยี่ยม แล้วก็ขึ้นอยู่ตรงนี้ นี่ไงละ" และผมก็ยื่นมือออกไปชี้ที่ตัวเด็ก ขณะที่ภรรยาผมกับพยาบาลตื่นขึ้นนั่ง ขยับตัวเขามาซึกกัน (อาจจะเพราะความกลัว) จากนั้นหนูอ้วนขึ้นอยู่สักครู่แล้วก็ลาไป เหลือแต่แม่หนูตัวเล็กคนเดียว ตอนนั้นเธอนั่งบนเก้าอี้ข้างเตียงนอนผม ขอศอกสองข้างเทาที่นอนยันคางไว้ แล้วถามว่า...

พิมพวดี โหสกุล: คุณพ่อปวดศีรษะมากหรือคะ

นายแพทย์อาจินต์ : ตอนนี้ปวดมากจ้ะ!

พิมพวดี โหสกุล: (ยื่นมือข้างหนึ่งมากุมหรือกดศีรษะ ด้านที่ปวดของผมไว้) สักครูจะทุเลา

นายแพทย์อาจินต์ : (ต่อจากนั้นสักพักอาการปวดก็สงบ) หนูเป็นใคร แล้วทำไม มาเรียกว่าพ่อ

พิมพวดี โหสกุล: ซาติที่แล้วหนูเป็นลูกของพ่อ

นายแพทย์อาจินต์ : อ้อ ซาติที่แล้วเป็นลูกของพ่อ ซาติก่อนนี้ หนูเป็นผู้ชาย หรือผู้หญิง

พิมพวดี โหสกุล: เป็นผู้หญิงคะ

นายแพทย์อาจินต์ : หนูเป็นอะไรตายในซาติก่อน

พิมพวดี โหสกุล: หนูไปเล่นน้ำแล้วไหลลื่น และตกน้ำตาย

นายแพทย์อาจินต์ : หนูตายที่ไหน

พิมพวดี โหสกุล: ตกน้ำตายที่โรงโม่

นายแพทย์อาจินต์ : โรงโม่อยู่ที่ไหน

พิมพวดี โหสกุล: ก็แถว ๆ ท่าเตียนนี่แหละ ไม่ไกลเท่าไร

นายแพทย์อาจินต์ : ตอนที่ตกน้ำตายหนูอายุเท่าไร

พิมพวดี โหสกุล: ก็สิบกว่าขวบคะ

นายแพทย์อาจินต์ : ซาติก่อนนี้ พ่อเป็นอะไร

พิมพวดี โหสกุล: ซาติก่อนนี้พ่อรับราชการในรัชกาลที่ 3 เป็นผู้คุมนักโทษและราชมัล

นายแพทย์อาจินต์ : ราชมัล เป็นอย่างไร พ่อไม่รู้จัก

พิมพ์ดี โสกุล : ราชมัล เป็นผู้คุม เป็นคนลงโทษนักโทษ ทรมานนักโทษ รวมทั้งประหารชีวิตนักโทษด้วย

นายแพทย์อาจินต์ : ที่พ่อป่วยนี้ ป่วยมานานเป็นเพราะอะไร แล้วเมื่อไหร่จะหาย

พิมพ์ดี โสกุล : ป่วยเพราะกรรมเก่าที่ทำไว้แต่ชาติก่อน พ่อมีหน้าที่เกี่ยวกับนักโทษ ควบคุมลงโทษ ทรมานเขา กรรมก็ตามมาสนองในชาตินี้

นายแพทย์อาจินต์ : ก็ทำตามหน้าที่...หน้าที่ คือ ควบคุมทรมานเขา เราไม่ทำ เราก็คิด

พิมพ์ดี โสกุล : ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่งรูปร่างอ้วนใหญ่ สูงดำ ถูกคดีฆ่าชาวบ้านตาย ทำทารุณต่าง ๆ แก่ราษฎร ความจริงนั้นเขาไม่ได้ทำ แต่ชาวบ้านมารวมหัวกันใส่ความเขา พระอัยการก็คุมตัวมาลงโทษ สอบถามเขา เขาไม่ได้ทำ ก็ไม่รับ ราชมัลก็คือ พ่อ ไตลงโทษเขา จับเขาเขาซื้อเขาคาตุกเล็บ แล้วเอาเครื่องมือมาบีบขมับเขา บีบขมับจนเขาสลบ เพราะความเจ็บปวด เขาก็ไม่รับว่าเป็นผู้ร้าย พ่อก็ลงโทษบีบขมับเขาอีก เพื่อให้เขารับสัจย์ว่าเป็น เขาก็ไม่รับ ในที่สุดก็ทรมานไม่ไหว ก็ขาดใจตาย ก่อนตายเขาผูกใจอาฆาตพยาบาทไว้ว่าจะจองเวรไปทุกชาติจนกว่าจะหมดเวร ตอนนี่กรรมมาตามทันอย่างเต็มที่แล้ว จึงได้ป่วยเช่นนี้

นายแพทย์อาจินต์ : เมื่อไหร่จะชดใช้กรรมนี้หมดเสียที

พิมพ์ดี โสกุล : พ่อทำไว้มาก ทั้งกรรมดี และกรรมชั่ว กรรมก็สลับกันไป กรรมดีทำให้พ่อเกิดมาอย่างนี้ กรรมชั่วก็ตามมาสนองอย่างนี้ เวลาผมปวดประสาทมาก ๆ ใหนึกถึงหนู หนูจะมาช่วยไ้บรรเทาเบาบางลง พຽงนี้แปดนาฬิกา หอมจะเอาพ่อไปฝากระโหลกศิระชะ

นายแพทย์อาจินต์ : พຽงนี้เข้าหรือ จะฝากระโหลกศิระชะพ่อหรือ

พิมพ์ดี โสกุล : (เธอก็พยักหน้ารับคำ) หนูจะไปก่อนละ

จากนั้นหนูน้อยคนนั้นก็หายตัวไป รุ่งขึ้นเวลา 8 นาฬิกา อาจารย์หอมอูดม มาตรวจเยี่ยม ได้รับรายงานว่า เมื่อคืนนี้ปวดประสาทมาก ปวดจนถึงสองครั้ง ทานยี่นคิดสักครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดว่า "แปดโมงเช้านี้ จะเอาตัวไปผ่าตัด ผ่าเอาปมประสาทที่ปวดออก" แล้วหันมาสั่งพยาบาลให้ไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมนำคนไขรายนี้ไปผ่าตัด

ภรรยาและพยาบาลมองหน้ากันด้วยความงุนงงเต็มที่ เพราะไม่มีใครเชื่อว่า จะนำผมไปผ่าตัด ทั้งเพราะเมื่อคืนนี้ได้ยินผมพูดคนเดียว คือทวนคำพูดของแม่หนูว่า พຽงนี้ 8 นาฬิกา หอมจะเอาไปผ่าตัด ตอนนั้นเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง....มาตอนนี้เชื่อแล้ว เชื่อไม่มีความสงสัย! และการผ่าตัดประสาทสมองนี้กินเวลาราว ๆ

สี่ชั่วโมง พอร้าว ๆ เทียงเขาก็เซ็นรถกลับมาที่เดิม ที่ในห้องมีแม่ผม ภรรยา พ่อตา แม่ยาย คำว่านั้นก็เกิดอาการปวดขึ้นมาอีก ที่นี้ปวดสองอย่างคือ ปวดเจ็บในสมองที่ผ่า ปวดแผล มีหน้าชาโรคปวดเดิมก็ไม่ทุเลา ทำให้เกิดทุกขทรมานมากกว่าเก่า และแล้วก็นึกขึ้นได้ จึงพูดออกมาว่า "หนู! ช่วยพ่อด้วย" ผมตะโกนออกมาดัง ๆ ซ้ำอึดใจเดียวก็ปรากฏร่างของเด็กหญิงคนเดิมมานั่งอยู่ข้างเตียง ผมจึงถามว่า

นายแพทย์อาจินต์ : มาแล้วหรือลูก ช่วยพ่อที่ ตอนนี้ปวดเหลือจะทนแล้ว

พิมพวดิ โหสกุล : (แม่หนูก็เอามือมาวางที่ศีรษะ) เดี่ยวจะทุเลา

นายแพทย์อาจินต์ : (ก็เป็นจริงดังว่า อาการปวดก็ทุเลา) หนูชื่ออะไรจะ

พิมพวดิ โหสกุล : ก่อนที่จะตายนี้หนูชื่อพิมพวดิ

นายแพทย์อาจินต์ : หนูเป็นอะไรตาย

พิมพวดิ โหสกุล : หนูเป็นไข้เลือดออกตายค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ตายที่นี้หรือ

พิมพวดิ โหสกุล : ตายที่ตึกเด็กค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ตายเมื่อไหร่จะ

พิมพวดิ โหสกุล : เมื่อปี 2502 ค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : หนูมีพี่น้องกี่คนจะ

พิมพวดิ โหสกุล : มี 5 คนค่ะ

นายแพทย์อาจินต์ : ผู้หญิง ผู้ชาย กี่คน

พิมพวดิ โหสกุล : หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อแม่คงจะเสียใจมากที่หนูตายไป

พิมพวดิ โหสกุล: พ่อแม่เสียใจมาก เพราะหนูเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว พ่อสร้างศาลาอุทิศส่วนกุศลให้หนูที่วัดมกุฏฯ เอาชื่อหนูไปตั้งศาลานี้ มีรูปหนูและมีคำจารึก มีกระดูกที่เผาแล้วของหนู ผังอยู่ในนี้ด้วยคะ พอดีขึ้นแล้ว หนูลาไปก่อน แล้วจะมาหาพ่อก็คะ

พอรุ่งขึ้นเช้าอาการปวดก็กำเริบ ปวดทรมานทุรายร้องครวญครางอีก และทุกครั้งที่ปวดผมก็จะนึกถึง พิมพวดิ ทันที ไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน ถ้าเป็นกลางวัน ก็จะได้ยินเสียงพูดว่า "พ่อ หนูมาแล้ว." แล้วเธอก็เอามือมาช่วยผมที่ปวดจนผมทุเลา ต่อมาในเย็นวันหนึ่ง ๗ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ซึ่งเป็นพี่ชายของผม ท่านได้ไปเยี่ยมมพรอมบุตรคือ บุญ-วิระวัฒน์ บุญญเกตุ ในนั้นอาการปวดของผมกำเริบปวดขึ้นมาอีก ๆ ผมนอนร้องเรียก พิมพวดิ ให้มาช่วย คุณทิวี ก็พอทราบเรื่องอยู่บ้าง แล้วจากคำบอกเล่าของญาติ ๆ ท่านก็เลยนั่งอยู่ ซึ่งปกติท่านไปเยี่ยมบ่อยมาก แต่ไปนั่งไม่นาน เพราะท่านทนความสูงส่งในความทุกข์ทรมานของผมไม่ไหว เย็นนั้นท่านนั่งอยู่นานหน่อย พอดีผมปวดมาก และร้องเรียกหนูพิมพ ว่า "ลูก...มาช่วยพ่อกี้" จากนั้น พิมพวดิ ก็ปรากฏตัวให้ผมเห็น ผมก็ถามว่า ...

นายแพทย์อาจินต์ : ผ่าตัดแล้วทำไมยังไม่หายอีก

พิมพวดิ โหสกุล: ยังไม่หาย ยังไม่หมดเวรหมดกรรมที่ทำไว้

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วเมื่อไหร่จะหาย

พิมพวดิ โหสกุล: ก็ราว ๆ อีกสี่ปี พ.ศ.2508 นั้นแหละ

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วจะทำอย่างไรต่อไป

พิมพวดิ โหสกุล: พรุ่งนี้แปดโมงเช้า หมอจะเอาตัวไปผ่าตัดอีก จะต้องผ่าอีกสองครั้ง รวมเป็นสี่ครั้งในคราวนี้

นายแพทย์อาจินต์ : ต้องผ่าถึงสี่ครั้งเชียวหรือ

พิมพวดิ โหสกุล: หนูจะลาไปก่อน วันนี้รีบหน่อย เพราะจะไปรับส่วนกุศลที่เขาอุทิศให้ที่ศาลาพิมพวดิ

นายแพทย์อาจินต์ : เขาอุทิศกุศลให้เรื่องอะไร

พิมพวดิ โหสกุล: เขาบำเพ็ญกุศลศพใครก็ไม่รู้ที่ศาลา คนตายมีเหรียญตรา มีสายสะพาย

คุณทิวี นั่งฟังอย่างสงบ ก็อยากจะพิสูจน์ จึงให้ คุณวิระวัฒน์ ขับรถออกไปดูว่าที่ ศาลาพิมพวดิ วัดมกุฏฯ มีการบำเพ็ญกุศลศพใคร คุณวิระวัฒน์ จึงรีบขับออกไปที่วัดมกุฏฯ ทันที

และปรากฏว่าคืนนั้นมีการนำศพออกมาจากสุสาน นำมาบำเพ็ญกุศล เป็นศพของรองอธิบดีกรมเจ้าท่า รูปถ่ายหน้าโกศเป็นรูปเต็มยศ มีเหรียญตรา มีสายสะพายจริง ๆ คุณวีระวัฒน์ จึงรีบขับรถมาเรียนคุณทวีว่าเป็นจริงอย่างที่ผมทวนคำพูดทุกประการ

คืนนั้น ผมปวดอีกครั้งหนึ่ง พอเช้า อาจารย์หมอลุดม ก็มาเยี่ยมอย่างเช่นเคย พอทราบว่ายังปวดอีก ท่านก็ยื่นครุฑคิณครุฑใหญ่ แล้วหันมาสั่งพยาบาลว่าไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมคนไข่นี้ไปห้องผ่าตัดอีกที เช้าวันนี้องานแปดนาฬิกา ผมตะลึง ภรรยา และพยาบาล งง ทุกคนในตึกนั้น เมื่อได้ทราบคำสั่งก็ประหลาดใจ เพราะพยาบาลที่เฝ้าเธอเอาไว้เพื่อน ๆ เธอฟังตั้งแต่เมื่อคืนแล้วว่า เขานี้ผมจะต้องถูกผ่าตัดอีก เพราะ พิมพวีดี บอกไว้

ข่าวลือ ข่าวจากปากต่อปาก ไปไกลกว่าประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน จากนั้นก็มีชายหญิงคู่หนึ่ง ซึ่งผมไม่รู้จักมาก่อนมาขอเยี่ยม สองท่านนี้เอาพวงมาลัยพวงใหญ่มาแขวนให้ผมที่หัวเตียงนอน สักครู่ใหญ่ผู้ชายที่มาด้วยก็ขออนุญาตเอารูปถ่ายเด็กผู้หญิงราว ๆ สามสิบใบ มาวางเรียงบนที่นอนผม และท่านก็ถามว่า "คุณหมอลุดม ช่วยชี้ชี้ใครบ้าง คนที่มาหาคุณหมอลุดม มาคุยกับคุณหมอลุดม แล้วบอกว่าชาติก่อนเป็นลูกสาวคุณหมอลุดม และชาตินี้เกิดมาเป็นลูกสาวผมนะ คนไหนในรูปถ่ายที่นำมาเรียงอยู่นี้" ผมลุกขึ้นนั่ง แล้วหยิบแว่นตามาสวมดูไปที่ละรูป ดูไม่นานนัก ผมก็หยิบเอารูปหนึ่งขึ้นมา และบอกว่า "หนูคนนี้แหละครับ ที่มาหาผมทุกวัน" ทั้งสองท่านหุบรอยยิ้มที่มุมปาก คุณผู้หญิงร้องไห้โฮใหญ่ คุณผู้ชายก็เช็ดน้ำตา แล้วกล่าว่า "ไซแล้วครับ รูปนี้คือรูปถ่ายหนูพิมพ์ พิมพวีดี โทสกุล ลูกสาวผม ถ่ายในเครื่องแบบนักเรียน ส่วนนอกนั้นเป็นรูปเพื่อน ๆ ของหนูพิมพ์"

นายเสียง : ผมทราบข่าวก็เลยถือโอกาสมาเยี่ยม และสอบถามถึงลูกสาวผม เพราะทุกวันนี้ ก็ยังระลึกถึงหนูพิมพ์อยู่เสมอ แก่เป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก ท่านั่งประจำของแกก็คือท่านั่งเตาแดง เอาขอศอกยันพื้นไว้ อย่างที่คุณหมอลุดมพูดจริง ๆ ผมชื่อ เสียง โทสกุล ครับ ตอนนั้นหนูพิมพ์อยู่ที่ไหน

นายแพทย์อาจินต์ จึงพูดขึ้นว่า หนูพิมพ์ยังอยู่แถว ๆ นี้ และมาเยี่ยมผมเกือบทุกคืน โดยมากก็ไม่เว้น แต่บางทีก็มาตอนกลางวัน หนูพิมพ์บ่นว่าคนถือขาหยั่งที่วางพวงหรือเอาขาหยั่งไปเกี่ยวกับกระยาโคมไฟกลางศาลาพิมพวีดี ตกลงมาแตกหลายอัน พอเธอไม่รู้เลยไม่มีใครไปทำให้ดีเหมือนเก่า เธอเสียดายมาก ผมก็นอนอยู่ที่เตียงนี้มากกว่าสิบวันแล้ว ไม่เคยไปนั่งในศาลาที่วานี้ แล้วผมจะรู้ว่าที่กลางศาลาพิมพวีดี มีโคมไฟกระยาโคมไฟอยู่ได้อย่างไร แล้วเดี๋ยวนี้ตกลงมาแตกหลายอัน

นายเสียง จึงให้คนขับรถบึ่งไปดูโคมไฟ ว่าเป็นจริงตามที่ผมพูดหรือไม่ พอคนขับรถกลับมา ก็บอกว่า "ระย้าที่ห้อยโคมไฟขาดไปหลายอัน สงสัยว่าจะตกลงมาแตก" ท่านจึงสั่งว่า "พรงนี้ให้ช่างไฟไปดู แล้วไปจัดการเปลี่ยนใหม่ให้เรียบร้อย"

คุณเสียง และภรรยา นั่งอยู่อีกสักพักก็กลับ ก่อนกลับได้ถามผมว่า หนูพิมพ์พูดหรือเปล่าว่า วิญญาณของเธอจะไปไหนต่อ ผมก็ตอบว่า "อีกไม่ช้าหนูพิมพ์จะไปเกิด และที่นี้จะไปเกิดเป็นผู้ชาย เธอคุยกับผมว่าอย่างนั้น" พอได้ยินคำนี้ ภรรยาคุณเสียงก็ยกมือไหว้พิมพ์ว่า "เกิดชาติใดฉันใดขอใ้มาเป็นแม่ลูกกันอีก" ก่อนจากกัน ทั้งสองท่านได้ออกปากเชิญผมว่า ถ้าผมหายป่วยเมื่อไหร่จะเชิญผมและภรรยาไปรับประทานอาหารที่บ้านสักครั้ง ผมจึงออกปากขอรูปถ่ายของหนูพิมพ์ไว้ เพื่อจะได้ดู และอุทิศกุศลให้เธอ เวลาสวดมนต์และทำบุญกุศล

พ่อค้าอาการปวดก็มาเยือน ผมนึกไปถึงหนูพิมพ์พยายามเข้าสมาธิไปมันก็ไม่ทุเลา หนูพิมพ์มาเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ พอรู้ว่าเธอมาผมก็พูดว่า "มาแล้วหรือลูก" แล้วผมก็ถามว่า "เมื่อไหร่จะหาย หรือหมดเวรกรรมเสียที่มีนทรมานจริง ๆ" หนูพิมพ์ก็ตอบว่า "อีกสี่ปีถึงจะพบหมอที่จะรักษาให้หายขาดได้ เมื่อนั้นก็หมดเวร แล้วก็มีความสุขตลอดไป" ผมก็ถามต่อไปว่า "แล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ในตอนนั้น เพราะตอนนี้ปวดมาก" เธอตอบว่า "พรุ่งนี้ พ่อจะต้องถูกผ่าตัดอีก คราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับงวดนี้ และจะเป็นการผ่าตัดที่ทารุณที่สุดในชีวิตพ่อ!"

รุ่งเช้า 7 นาฬิกา อาจารย์ท่านก็มาเยี่ยมตามเคย พ่อได้รับรายงานจากพยาบาล ท่านก็ยื่นหนึ่งครู่หนึ่ง แล้วก็หันมาพูดกับผมว่า "เดี๋ยวแปดโมงเช้าเอาไปผ่าอีกที ที่นี้จะเลาะประสาทฝอยออกหมดทั้งแถบ มันคงจะไม่มีอะไรมาปวดอีกแล้ว" พอราว ๗.8 นาฬิกา รุขขึ้นคันนั้นก็มีอีก คราวนี้พยาบาลไม่ฉีดยาให้ก่อนผ่าตัด ผมจึงถามพยาบาลว่าทำไมไม่ฉีดยาสลบ ก็ได้รับคำตอบว่า **คราวนี้อาจารย์จะผ่าสด ๆ ไม่ใช่ยาฉีด ไม่ใช่ยาชาใด ๆ ทั้งสิ้น จะได้ว่าประสาทฝอยเส้นไหนมันเสีย มันถึงปวด ผมก็เห็นว่ากรรม กรรมแน่แท้**

เวลาผ่าตัด ผมร้องออกมาดังกว่าว้าว กว่าควายที่กำลังถูกเชือดอีก เพราะการผ่าตัดแบบนี้ เวลาดึงเส้นประสาทที่ไรก็สะตุงจนตัวลอย พยาบาลห้องผ่าตัดก็กดหัวไว้ ทั้ง ๆ ที่พันธนาการไว้อย่างเหนียวแน่น ผมร้องโอดโอย ดังที่สุดในชีวิต เจ็บที่สุดในชีวิตปวดที่สุดในชีวิต และทารุณที่สุดในชีวิต เหมือนกับที่ หนูพิมพ์ บอกไว้ไม่มีผิด และสุดท้ายผมก็สลบไปเอง เพราะความเจ็บปวด มารูสึกตัวอีกทีเมื่อพบว่าตัวเองมาอยู่ในห้องนอนที่สายน้ำเกลือรุกรัง มีสายยางอยู่ที่จมูกที่ปาก ก็พบภรรยาและพยาบาลที่หนึ่งฝอยอยู่ พ่อหลับตาสักครู่ หนูพิมพ์ ก็เอามือมากุมตรงที่แผลผ่าตัด และที่ปวดอยู่ ผมก็ถามเธอว่า

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อหมดเวร หรือยัง

พิมพ์ดี โสกุล : พ่อชดใช้กรรมตามที่เขาอาฆาตไว้มากแล้ว ต่อไปนี้จะดีขึ้น ๆ

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อจะถูกผ่าตัดอีกไหม

พิมพ์ดี โสกุล : ไม่มีอีกแล้ว

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วจะปวดโรคประสาทนี้อีกไหม

พิมพ์ดี โสกุล : ยังมี แต่ไม่ทารุณมากนัก จะมีอีกสี่ปี

นายแพทย์อาจินต์ : แล้วจะให้พ่อทำอะไรต่อไป

พิมพ์ดี โสกุล : ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเรื่อย ๆ ขอโทษเขาเสียภาวนา แล้วส่งในไปแผ่ส่วนกุศลให้เขาเสมอ ๆ นะพอนะ

นายแพทย์อาจินต์ : พ่อจะกลับบ้านได้เมื่อไหร่

พิมพวดิ โสกุล : วันอาทิตย์นี้แหละจะ...พ่อ

นายแพทย์อาจินต์ : ถ้ามันยังไม่หาย จะกลับไปได้อย่างไร

พิมพวดิ โสกุล : ก็ยังมีกรรมเบา ๆ หลงเหลืออยู่อีก ถึงจะเป็นก็ไม่น่ารุนแรงเท่าคราวนี้จะ

นายแพทย์อาจินต์ : เวลาพ่อกลับบ้านแล้ว พ่อจะเรียกให้ลูกไปหาจะได้ไหม

พิมพวดิ โสกุล : หนูจำต้องลาไปเกิดแล้ว และเป็นผู้ชายจะ..แล้วลูกเข้าบ้านพ่อไม่ได้ เจ้าที่เจ้าทาง เขาห้ามจะ หนูลาพ่อเลยนะ และที่นี้จะไม่มาอีกแล้วจะพอ พ่ออย่าลืมหาบุญอุทิศสวนกุศลให้เขา และแจกกรรมนายเวรทั้งหลาย นะพอนะ

เสียงหนูพิมพ์แว่ว ๆ แต่ชัดเจนติดมาจนบัดนี้...แล้ว หนูพิมพ์ ไม่ปรากฏกายให้เห็นอีกเลย อาการปวดผมก็บรรเทาเบาบางลง ๆ ซึ่งตอนที่ออกจากโรงพยาบาล ก่อนกลับบ้านผมถูกรูปหนู พิมพวดิ ไว้ในมือแล้วส่งให้รถแวะไปที่วัดมกุฎกษัตริยารามก่อน เพื่อไปดูศาลาพิมพวดิ ไปดูรูปหนูพิมพ์ผู้มีพระคุณ ผมยกมือขึ้นอุทิศสวนกุศลให้เธอ และบอกเธอว่า จะทำบุญอุทิศสวนกุศลไปให้ เมื่อสวดมนต์ก็จะอุทิศสวนกุศลให้เธอทุกวัน จนกว่าผมจะตายไป และขอให้ได้พบกันเป็นพ่อลูกทุก ๆชาติ

...และนี่คือเรื่องราวเหนือธรรมชาติ เกี่ยวกับ "พิมพวดิ โสกุล" หนูน้อยระลึกชาติ ซึ่งขึ้นอยู่กับวิจารณญาณส่วนบุคคล ในการตัดสินใจที่เชื่อว่าวิญญาณมีจริงหรือไม่?

คลิป ดี10 เรื่องจริงสยองเกล้า วิญญาณข้ามภพ ด.ญ.พิมพ์ดี part1

">

คลิป ดี10 เรื่องจริงสยองเกล้า วิญญาณข้ามภพ ด.ญ.พิมพ์ดี part2

คลิป ดี10 เรื่องจริงสยองเกล้า วิญญาณข้ามภพ ด.ญ.พิมพ์ดี part3

คลิป ดี10 เรื่องจริงสยองเกล้า วิญญาณข้ามภพ ด.ญ.พิมพ์ดี part4